

Sygn. akt IV KK 107/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej J. R.

w sprawie **T. S.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k., art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 września 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVI K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., uwzględniając wniosek prokuratora złożony, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVI K (...), uznał T. S. za winnego tego, że w okresie od 27 czerwca 2014 roku do dnia 17 października 2014 roku w C., K. i P., działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry

powziętego zamiaru, poruszając się samochodem Audi A6 o nr rej. (...) dokonał jedenastokrotnej kradzieży paliwa, po uprzednim zatankowaniu go na stacji benzynowej i odjechaniu z jej terenu bez zamiaru uiszczenia zapłaty, o łącznej wartości 3.657,30 złotych na szkodę różnych stacji, i tak:

- w dniu 27 czerwca 2014 roku na stacji paliw BP „B.” w C. przy ulicy Al. J. dokonał kradzieży paliwa P. w ilości 68,03 litra za kwotę 372,80 złotych na szkodę B.;
- w dniu 4 lipca 2014 roku na stacji paliw P. w C. przy ulicy B. dokonał kradzieży paliwa P. w ilości 66,47 litra za kwotę 380,87 złotych na szkodę P. S.A. w P. ul. C.;
- w dniu 8 lipca 2014 roku na stacji paliw S. w C. przy ulicy W. dokonał kradzieży paliwa S. w ilości 60 litrów za kwotę 319,80 złotych na szkodę S. Sp.z o.o.;
- w dniu 21 lipca 2014 roku na stacji paliw P. w C. przy ulicy J. dokonał kradzieży paliwa V. w ilości 51,97 litra na kwotę 300,91 złotych na szkodę P. S.A. w P. ul. C.;
- w dniu 24 lipca 2014 roku na stacji paliw P. w P. przy ulicy K. dokonał kradzieży paliwa V. w ilości 26,93 litra na kwotę 153,23 złotych na szkodę P. S.A. w P. ul. C.;
- w dniu 25 lipca 2014 roku na stacji paliw S. w C. przy ulicy B. dokonał kradzieży paliwa S. w ilości 29,69 litrów za kwotę 157,06 złotych i paliwa E. w ilości 27,83 litra za kwotę 150 złotych na szkodę S. Sp.z o.o. w W. ul. P.;
- w dniu 5 sierpnia 2014 roku na stacji paliw S. w C. przy ulicy Al. W. dokonał kradzieży paliwa S. w ilości 67,69 litrów za kwotę 388,54 złotych na szkodę S. Sp. z o.o. w W. ul. P.;
- w dniu 9 sierpnia 2014 roku na stacji paliw L. w C. przy ulicy Al. W. dokonał kradzieży paliwa P. w ilości 58,57 litra za kwotę 323,89 złotych na szkodę L. w C. ul. W.;
- w dniu 15 sierpnia 2014 roku na stacji paliw S. w C. przy ulicy Al. J. dokonał kradzieży paliwa P. w ilości 69,17 litra za kwotę 399,80 złotych na szkodę S. Sp. z o.o. w W. ul. B.;
- w dniu 28 sierpnia 2014 roku na stacji paliw S. w K. przy ulicy J. dokonał kradzieży paliwa O. w ilości 76,84 litra za kwotę 393,42 złotych na szkodę S. Sp.z o.o. w W. ul. P.;
- w dniu 17 października 2014 roku na stacji paliw BP „K.” w K. przy Al. B. dokonał kradzieży paliwa P. w ilości 59,92 litra za kwotę 316,98 złotych na szkodę B. SE Oddział w Polsce, K. ul. J., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed

upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 26 sierpnia 2008 roku sygn. akt XVI K (...) m.in. za inne podobne przestępstwo umyślne z art. 288 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26.04.2011 roku do 26.04.2012 roku - i uznając, że stanowi to przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 278 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

Nadto tym samym wyrokiem Sąd *meriti* uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 20 lipca 2014 roku w miejscowości B. kierował samochodem osobowym marki Audi A6 o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 0,75 mg/l, 0,64 mg/l, 0,61 mg/l, 0,69 mg/l, 0,67 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co stanowi przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. i za to, na mocy art. 178 a § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie 3 wyroku Sąd, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku (pkt 4 wyroku). W punkcie 5 wyroku, na podstawie art. 46 § 1 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: B. SE Oddział w Polsce, K. ul. J., kwoty 689,78 złotych, na rzecz P. S.A. w P. ul. C. kwoty 835,01 złotych, na rzecz S. Sp. z o.o. w W. ul. P. kwoty 1.408,82 złotych, na rzecz L. w C. ul. Wojska Polskiego 307 kwoty 323,89 złotych i na rzecz S.. Sp. z o.o. kwoty 399,80 złotych. Ponadto, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 350 złotych i wymierzył opłatę w kwocie 180 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony procesowe i uprawomocnił się z upływem dnia 30 kwietnia 2015 r.

Wcześniej, toczyły się wobec T. S. trzy postępowania:

- przed Sądem Rejonowym w B. o sygn. II K (...),
- przed Sądem Rejonowym w K. o sygn. II K (...),

- przed Sądem Rejonowym w W. o sygn. II K (...).

Sąd Rejonowy w B., uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt II K (...) uznał T. S. za winnego tego, że w okresie od dnia 19 sierpnia 2014 r. do 23 sierpnia 2014 r. w B., woj. małopolskiego, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zabrał w celu przywłaszczenia 40,01 litrów benzyny E. o wartości 215,31 złotych na szkodę S. Sp. z o.o. oraz 75,71 litrów oleju napędowego o wartości 402,78 złotych na szkodę B., powodując straty o łącznej wartości 618,09 złotych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony procesowe i uprawomocnił się z upływem dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w K., uwzględniając wniosek prokuratora złożony, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt II K (...), uznał T. S. za winnego tego, że w okresie od 11 lipca 2014 r. do 30 lipca 2014 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa w postaci oleju napędowego oraz benzyny P. o łącznej wartości 602,38 zł, a w szczególności:

- w dniu 11 lipca 2014 r. w K. na stacji paliw O. zabrał w celu przywłaszczenia paliwo - benzynę P. w ilości 67,23 l powodując straty o wartości 389,26 zł na szkodę stacji paliw O.,

- w dniu 30 lipca 2014 r. w K., na stacji paliw B. zabrał w celu przywłaszczenia paliwo - benzynę P. w ilości 39,91 l. powodując straty o wartości 213,12 zł na szkodę stacji paliw B. SE,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 m-cy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne umyślne, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go, z mocy art.

278 § 1 k.k., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych

- Stacji Paliw O. w K. ul. G. kwoty 389,38 zł i na rzecz B. SE w K. ul. J. kwoty 213,12 złotych (pkt II wyroku). Ponadto, Sąd orzekł o dowodach rzeczowych (pkt III wyroku) i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 złotych, zwalniając go w pozostałym zakresie od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony procesowe i uprawomocnił się z upływem dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w W., uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II K (...), uznał T. S. za winnego tego, że w okresie od 13 sierpnia 2014 roku do dnia 28 sierpnia 2014 r. w miejscowościach J., W., B. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zabrał w celu przywłaszczenia paliwo o łącznej wartości 1070,25 złotych na szkodę L. Sp. z o.o. w G. oraz B. SE Oddział w Polsce, a w szczególności:

- w dniu 13 sierpnia 2014 roku w miejscowości J. zabrał w celu przywłaszczenia 54,06 l. paliwa w postaci benzyny bezołowiowej o wartości 300,03 złotych poruszając się samochodem Audi o numerze rej. (...) na szkodę L. Sp. z o.o. w G.;

- w dniu 19 sierpnia 2014 roku w miejscowości W. zabrał w celu przywłaszczenia 72,31 l. paliwa w postaci oleju napędowego o wartości 381,07 złotych poruszając się samochodem Audi o numerze rej. (...) na szkodę B. SE Oddział w Polsce;

- w dniu 28 sierpnia 2014 roku w miejscowości B. zabrał w celu przywłaszczenia 72,27 l. paliwa w postaci oleju napędowego o wartości 389,15 złotych poruszając się samochodem Audi o numerze rej. (...) na szkodę B. SE Oddział w Polsce,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już karany, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go, na mocy art. 278 § 1 k.k., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych:

Spółki z o.o. w G. L. kwoty 300,03 złotych oraz na rzecz B. SE Oddział w Polsce kwoty 770,22 złotych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony procesowe i uprawomocnił się z upływem dnia 3 kwietnia 2015 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygn. akt XVI K (...) (pierwszego z opisanych wyżej wyroków) wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżając ten wyrok w całości na korzyść skazanego T. S., zarzucił temuż orzeczeniu:

„rażące naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegające na skazaniu T. S. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od 27 czerwca 2014 r. do 17 października 2014 r., pomimo tego, że w części stanowi on element czynu ciągłego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnionego:

- w okresie *od 19 sierpnia do 23 sierpnia 2014 r.*, za dokonanie którego T. S. skazany został wcześniejszym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 lutego 2015 r. w sprawie ozn. sygn. II K (...),
- w okresie *od 13 sierpnia do 28 sierpnia 2014 r.*, za dokonanie którego T. S. skazany został wcześniejszym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 marca 2015 r. w sprawie ozn. sygn. II K (...),
- w okresie *od 11 lipca 2014 r. do 30 lipca 2014 r.*, za dokonanie którego T. S. skazany został wcześniejszym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt II K (...).”

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania. Na rozprawie przed Sądem Najwyższym przedstawiciel Rzecznika Praw Obywatelskich oraz prokurator Prokuratury Krajowej poparli wniesioną kasację.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez Rzecznika Praw Obywatelskich okazała się zasadna o tyle, że spowodowała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego rzeczywiście wyrażano pogląd, jak zaprezentowany w przedmiotowej kasacji. W uchwale z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 (OSNKW 2002, nr 1–2, poz. 2) stwierdzono, iż: „Prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia”. Tożsame zapatrywanie Sąd Najwyższy zaprezentował następnie w wyroku z dnia 15 września 2005 r., II KK 15/05 (LEX nr 157549), w którym wskazano, że „Jeżeli «czyn ciągły» z art. 12 k.k. przyjmiemy jako jeden czyn zabroniony, to z punktu widzenia procesu karnego będzie stanowił jednolitą całość. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn będą wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznaczają początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie tej konstrukcji «czynu ciągłego» przesądza o konieczności stosowania zasady *ne bis in idem procedatur* wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stwierdzającej, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone”

Jednocześnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 roku, II KK 81/08 (LEX nr 578188) wskazano, że skazanie oskarżonego za czyn ciągły popełniony w określonym czasookresie pochłania wszystkie inne, nawet później ujawnione zachowania, popełnione w tym okresie, stanowiące wykonanie powziętego zamiaru (zob. także wyrok SN z dnia 5 stycznia 2011 r., V KK 64/10, OSNKW 2011, nr 2, poz. 14; wyrok SA w Warszawie z dnia 5 grudnia 2012 r., II AKa 347/12, LEX nr 1240278). Przyjęcie bez zastrzeżeń takiego poglądu oznaczałoby, że wyrok Sądu Rejonowego w C. faktycznie dotknięty byłby bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., tj. powagą rzeczy osądzonej, skoro rozstrzygnięto w nim o odpowiedzialności karnej za czyn zawierający się w ramach czasowych czynu ciągłego przypisanego w wyrokach Sądów Rejonowych w B., w W. i w K. w sprawach o sygn. akt II K (...), II K (...) i II K (...) i został objęty tym samym, z góry powziętym zamiarem sprawcy.

Rzecz jednak w tym, że „czy ciągły” w rozumieniu art. 12 k.k. jest uważany za jeden czyn zabroniony, w przeciwieństwie np. do „ciągu przestępstw” o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. W tym ostatnim wypadku wcześniejsze prawomocne skazanie za jedno z przestępstw wchodzących w skład ciągu faktycznie stanowi przeszkodę do późniejszego prowadzenia postępowania i wydania wyroku skazującego z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. W odniesieniu jednak do „czynu ciągłego” tego zakazu nie można zastosować w każdej sytuacji, albowiem nie zawsze wcześniejsze prawomocne skazanie obejmuje pełen czasookres przestępstwa, popełnionego w ramach czynu ciągłego i sądanego w późniejszym postępowaniu. Byłoby tak z pewnością, gdyby zachowania, objęte dyspozycją art. 12 k.k. i będące przedmiotem późniejszego postępowania – przy zachowaniu wszelkich innych wymogów związanych z uznaniem wielu zachowań za jeden czyn zabroniony – mieściły się w całości w okresie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego w związku z art. 12 k.k., za które sprawca został wcześniej prawomocnie skazany.

W przedmiotowej sprawie tak nie jest, bowiem T. S. został oskarżony m. in. o popełnienie przestępstw w okresie od 27 czerwca 2014 r. do 17 października 2014 r. Natomiast wcześniejsze prawomocne skazania dotyczyły jego zachowań z okresu od 19 sierpnia do 23 sierpnia 2014 r. (Sąd Rejonowy w B. – dotyczy tylko zakresu okresu zarzucanych czynów), od 13 sierpnia do 28 sierpnia 2014 r. (Sąd Rejonowy w W. – dotyczy 9 i 10 z zarzucanych czynów), od 11 lipca 2014 r. do 30 lipca 2014 r. (Sąd Rejonowy w K. - dotyczy 4,5,6 z zarzucanych czynów).

Nie jest więc tak, że wszystkie zachowania T. S. z okresu od 27 czerwca do 17 października 2014 r. zostały prawomocnie osądzone wyrokami Sądów Rejonowych.

Przyjmuje się zatem, że uchybienie polegające na dwukrotnym przypisaniu oskarżonemu części okresu przestępczego działania, gdy ustalony w zaskarżonym kasacją wyroku okres przestępczego zachowania oskarżonego obejmował również działania popełnione zarówno przed, jak i po okresie jego tożsamy zachowań przyjętym we wcześniejszym prawomocnym wyroku, nie należy do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych (powaga rzeczy osądzonej). Zarazem jednak ponowne przypisanie oskarżonemu części okresu przestępczego

zachowania, którą objęto już uprzednio wcześniejszym prawomocnym wyrokiem oznacza rażącą obrazę art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Jest też wydaniem wyroku rażąco niesprawiedliwego, skoro prowadzi do podwójnej odpowiedzialności oskarżonego za część przestępczego zachowania (art. 440 k.p.k.). Wymienione wyżej przepisy obligują przewodniczącego składu orzekającego do czuwania nad takim przebiegiem rozprawy, aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy, a do takich należy m.in. wcześniejsza karalność oskarżonego (zwłaszcza za takiego samego rodzaju przestępstwo), natomiast sam wyrok powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu. Tożsame stanowisko zajmowano już we wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2014 r., IV KK 114/14, LEX nr 1480341; z dnia 21 listopada 2012 r., IV KK 299/12, LEX nr 1228621; z dnia 26 października 2011 r., IV KK 311/11, LEX nr 1027196; z dnia 16 grudnia 2010 r., IV KK 393/10, LEX nr 685744).

O ile zatem – w ocenie Sądu Najwyższego – nie jest trafne stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich, że w sprawie doszło do wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, to jednak o uchyleniu zaskarżonego wyroku i w następstwie tego o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C. zdecydowało naruszenie przez ten Sąd art. 366 § 1 k.p.k. w zw. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Choć naruszenie tego przepisu nie zostało wprost podniesione w kasacji, to jednak jej kierunek oraz wskazane uchybienie, pozwalały na uwzględnienie wniesionego w sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Przede wszystkim jeszcze raz przypomnieć należy, że Sąd Rejonowy w C. przypisując T. S. zachowanie polegające na zaborze w celu przywłaszczenia paliwa ustalił jego granice czasowe na okres od 27 czerwca 2014 roku do dnia 17 października 2014 r. Z opisu przypisanego T. S. przestępstwa wynika, że w jego ramach Sąd Rejonowy w C. uwzględnił między innymi zdarzenia z dnia 21 lipca 2014 r., 24 lipca 2014 r. i 25 lipca 2014 r. oraz zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2014 r. i 28 sierpnia 2014 r. Tymczasem T. S. o czym była już mowa w tzw. części historycznej przedmiotowego uzasadnienia został skazany wyrokami Sądu

Rejonowego w K. (za przestępstwa zaboru paliwa w okresie od 11 do 30 lipca 2014 r.) oraz Sądu Rejonowego w W. (za przestępstwa zaboru paliwa w okresie od 13 do 28 sierpnia 2014 r.).

Przytoczenie opisów czynów przypisanych wymienionymi wyrokami T. S., w tym zwłaszcza przyjęte przez Sądy okresy przestępczego działania oskarżonego wskazują, że wyrok Sądu Rejonowego w C. jest wadliwy bowiem T. S. został po raz drugi skazany za czyn którego fragmenty były już przedmiotem osądu w postępowaniach karnych, które zakończyły się wcześniejszymi wyrokami.

Jedynie na marginesie wskazać natomiast należy, że okoliczność, iż wobec T. S. toczą się inne postępowania o kradzież paliwa winna być znana tak gospodarzowi postępowania przygotowawczego w przedmiotowej sprawie jak i procedującemu w sprawie Sądowi Rejonowemu w C.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

rg